

[Arne Bjerregaard].

talsregulering af boligsikring osv., fordi man ikke har nogen mulighed for at styre udviklingen på dette område.

Men når dette er sagt, så lad os bare fastholde, at det er positivt, at man i en vanskelig økonomisk og arbejdsmarkedsmæssig situation giver en håndsrækning til dem, der skal forhandle. Det vil vi stå fast på kan være nødvendigt. Selv om det er imod vores generelle boligpolitiske målsætning, kan det være nødvendigt på et bestemt område at gå et skridt tilbage, og derfor finder jeg ingen grund til at harcelere over udspillet. Enkelthederne kan vi komme til bagefter, men er det sådan, at man ikke vil forhandle, men bare, som man hidtil har gjort, siger: I kan spise af grøden eller lade være, så er der selvfølgelig ingen muligheder. Men vil man virkelig forhandle og fjerne disse grimme kanter, der er i forslagene, skulle der da være en mulighed. Der skulle da også for CD være en mulighed, fordi forslagene netop imødekommer det, der ligger i forespørgslen, en begrænsning eller simpelt hen en fastfrysning af boligudgiften.

Jeg synes nok, at hr. Ellemann-Jensen kom lidt let om ved, at de med huse fra før den 8. december 1969 ikke skulle tage det så højtideligt, om de skulle stige 15–16 pct., det betød ikke så meget. Hvis jeg ellers husker venstres politik ret, forhandlede vi i dage og uger om en forhøjelse fra 35 til 37 pct. af tillægget til 15. almindelige vurdering, og det kunne venstre altså ikke snuppe. Det var for grel en stigning for de stakkels parcelhusejere fra 35 til 37 pct. i tillæg til 15. almindelige vurdering. Og hvad så vi? At man blev tvunget til at udskrive valg på dette grundlag. Og hvad så vi så i avisen rundt omkring i Danmark i valgoplæg? Da så vi igen den fæle sorte hånd. Nu ville de fæle socialdemokrater og kristeligt folkeparti snuppe parcelhuse. Man ville tage ejendomsretten fra dem. Og nu hopper man let og elegant over en stigning, som er betydelig større. Man må nok sige, at det er, ja, jeg tør næsten sige helt ude på overdrevet af almindelig saglighed i argumentationen. Hvis det var forkert dengang med 2 pct.s tillægget til 15. almindelige vurdering, så må det da være dobbelt forkert at lave en betydelig større stigning i dag, og så skulle der være lige så god grund til valgudskrivelse nu, som der var dengang, hvis venstre mener, at det er så frygteligt bo-

ligpolitisk at gennemføre sådan en stigning. Men vel, tiderne og konstellationerne ændrer sig. Man kan jo komme til at elske den, man ikke før har elsket, og så ændrer indstillingen sig også. Jeg må bare erindre venstre om deres tidligere udtalelser.

Men så er der dem, som siger, at man skal gå ud fra 1978 og sige: ja men så får man en stigning i 1980, som er betydelig større end den, man havde i 1978. Da må jeg sige til bl. a. de konservative: ja men hvad var det, jeg sagde, da vi gik over til 16. almindelige vurdering? Jeg prøvede hele tiden at fastholde 15. almindelige vurdering som udgangspunkt, og så havde man haft et bedre udgangspunkt for en fastfrysning i dag. Men hvad sagde man fra de andre partier? Man sagde, at det er betydelig nemmere at bruge 16. almindelige vurdering. Nu har man miseren i dag, at de huse, som fik en stor stigning fra 1978 til 1979, nu også må tage en stigning fra 1979 til 1980. Det er det, man har fået ud af dette.

Lad mig sige til regeringen, som jeg har sagt det et par gange, at jeg finder, at udspillet på det boligpolitiske område ikke er så dårligt, som mange vil gøre det til. Men lad mig også sige, at hvis det ikke lykkes, dette udspil, som er en håndsrækning, hvis man fra lønmodtagerorganisationerne siger: vi vil blæse på det dér, vi vil have, hvad vi ellers ville have, så kommer man i en vanskeligere situation, fordi så kommer man over i et andet problem, som hr. Ellemann-Jensen stadig væk holder på også, nemlig 6½ mia kr. i underskud på betalingsbalancen. Hvis man fastfryser på dette område og lønniveauet stiger lige meget, kan man ikke fastholde de 6½ mia kr. Det kan man heller ikke, selv om man lod det stige en smule, eller selv om der ikke var nogen stigning hverken i løn- eller boligudgifter osv. Enhver må vist erkende i dag, at man måske nærmere skal op imod de 10 mia kr. Men hvis det nu ikke lykkes med overenskomstforhandlingerne og man i forvejen har fastfrosset boligudgifterne, så står man i en endnu værre situation. Derfor holder jeg på, at det er risikofyldt at sige: vi fastfryser udgifterne for borgerne, hvis man ikke samtidig kan fastfryse borgernes indtægter. Det er problemet med indkomstpolitik, det erkender jeg. Kan man gennemføre en indirekte indkomstpolitik, som dette er, er det godt. Kan man ikke, kommer man til at tage dobbelt fat bagefter. Det er et problem,